

Брилик

Василь Чухліб

Мурахи поволі тягнули великий шмат кори, щоб утеплити на зиму свою хатину.

— Ой, ой!.. — почулося звідкілясь.

Мурахи зупинилися: хто це такий з'явився на їхній стежині?

— Ой, ой!.. — пролунало знову і змовкло.

Старий Мурах-ватажок поправив окуляри і кивнув Муравчи— кам:

— Ану пошукаймо!

Муравчики хутко метнулися увсебіч.

— Ось він! Ось він! — загукав небавом найменший Муравчик. — Я знайшов його!

З-під дубового листочка виглядав голомозий Жолудь.

— Ти чого галасуєш? — суворо запитав його старий Мурах.

— Я... я брилика загубив.

— Ну, це ще не біда. Де ти його загубив?

Та десь отут. Шукав, шукав — нема... — ледь не плакав Жолудь.

— Знайдемо твого брилика! — заспокійливо буркнув старий Мурах, хоча й не хотілося втрачати часу, відриватися од свого діла.

— Аякже! Знайдемо! — і Муравчики вже шелестіли листям. Ось він! Ось він! — почувся веселий голосок найменшого Муравчика.

І всі побачили брилика.

Побачити — одне, а спробуй дістати його! Брилик плавав посеред озеречка, що хлюпотіло в кізоччиному сліду-копитці.

Та хіба були в лісі такі справи, яких не могли б рішити гуртом мудрі й заповзяті Мурахи! Тож і тепер старий ватажок подумав хвилинку, примруживши очі під окулярами, і наказав кидати у воду галузки. Невдовзі плавучий міст простягнувся аж до брилика.

Охочих іти за бриликом було багато. Але старий Мурах розсудив так:

Брилика хто знайшов? Найменший Муравчик. До того ж він серед нас найлегший. Кому ж і йти, як не йому.

Думаєте, не боязко було Муравчику? Еге! Навіть коліна в нього затремтіли. Та цього ніхто не помітив, бо він умить переборов страх і ступив на міст.

Настил прогинався, подекуди вода сягала вище колін, однак Муравчик уперто пробивався до мети.

Нарешті він торкнувся брилика... і зрозумів, що витягти його одному не під силу. І на березі, мабуть, збагнули це, бо звідти долинуло:

— Йдемо на підмогу!

Вони ж не знали, що пробиратися мостом так небезпечно. Муравчик закричав:

Зачекайте! Міст не витримає! Я що-небудь придумаю!

І таки придумав! Стрибнув у брилика й погрібся до берега гіллячкою, ніби

весельцем.

Так, у брилику, й винесли на берег Муравчика його друзі.

— Ось твій брилик, візьми! — сказали вони Жолудю.

— Спасибі! — прошепотів Жолудь. — Коли я стану Дубом, приходьте відпочивати до мене в затінок.

— А ти сьогодні в нас молодець! — поплескав по плечу найменшого Муравчика ватажок.

Мурахи взяли за свою нелегку ношу й потягнули її далі. Жолудь вибрався на пенёк і махав їм услід бриликом.